

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 15Co/259/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414200082  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8414200082.1

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne Z. W., nar. XX. 9. XXXX, trvale bytom C. XXX, okr. L., K. republika, právne zastúpenej Y.. Vladimírom Kyselákom, advokátom, so sídlom Příbram, Záhradnícka 140, Česká republika, proti žalovanému Danielovi W., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., I.-A.-A. 7, B. U. G., právne zastúpenému Y.. Jaroslavom Sidorom, advokátom Advokátskej kancelárie JUDr. SIDOR, s. r. o., so sídlom Poprad, Zdravotnícka 4373/6, IČO: 36 866 156, o zaplatenie 5 915,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č.k. 4C/3/2014-98 zo dňa 2.7.2015 takto

### rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým uznesením konštatoval, že nemá právomoc, konanie zastavil a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení prvostupňový súd po citácii ustanovení § 103, § 104 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), čl. 6 bod 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1896/2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze, čl. 2 bodu 1, čl. 22 bodu 1, čl. 24, čl. 26 bodu 1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Brusel I“ alebo „nariadenie“), čl. 66 bod 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Brusel Ia“) uviedol, že nárok žalobkyne po právnej stránke posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným ako spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom nájmu nemôže ísť o nárok z nájmu nehnuteľnosti, nakoľko žalobkyňa nebola účastníčkou zmluvy o nájme, preto nie je daná právomoc súdu SR v zmysle čl. 22 bod 1 Brusel I. Vzhľadom na uvedené je podľa jeho názoru daná právomoc súdu v Nemecku podľa čl. 24 Brusel I, nakoľko žalovaný má bydlisko v Nemecku. Právomoc súdu SR nebola založená ani na základe čl. 26 bodu I. Brusel, pretože žalovaný sa konania nezúčastnil, nedostavil sa na súd a namietal nedostatok právomoci súdu SR. Keďže Okresný súd Kežmarok, teda súd Slovenskej republiky nemá právomoc vec prejednať, konanie zastavil.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že ak by Okresný súd Kežmarok nemal právomoc, mala byť vec postúpená inému súdu, konanie teda nemalo byť zastavené. Žalobkyňa mala rovnako ako žalovaný postavenie prenajímateľa a ak nezískala z nájomného vzťahu zodpovedajúce plnenie nájomcu, stalo sa tak na základe nekalého konania žalovaného. Nájomná zmluva doposiaľ nebola vyhlásená za neplatnú. Ide teda jednoznačne o nájom nehnuteľnosti, ktorej ideálnu polovicu vlastnila žalobkyňa. Predmetom konania je teda nárok na plnenie z nájomného vzťahu. Čl. 22 bod 1 Brusel I podľa žalobkyne nemožno vykladať reštriktívne. Nemožno súhlasiť ani s tým, že žalovaný sa nezúčastnil konania. Žalovaný sa totiž zúčastnil konania prostredníctvom svojho právneho

zástupcu - JUDr. Sidora. Z uvedených dôvodov navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O. s. p. ) preskúmal uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. a zistil, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľky, že prvostupňový súd dospel k chybnému záveru o tom, že na predmetné konanie nie je potrebné uplatniť výlučnú právomoc súdu Slovenskej republiky v zmysle čl. 22 ods. 1 Brusel I.

Súd prvého stupňa vo vzťahu k posúdeniu právomoci v danej veci správne aplikoval nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, nakoľko predmetné konanie bolo začaté 09.01.2014 a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 z 12.12.2010 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa uplatňuje až na konania začaté od 10.01.2015.

Podľa nariadenia Brusel I je základným kritériom pre určenie súdnej právomoci bydlisko žalovaného.

V zmysle článku 2 bod 1 Brusel I ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

Osobu s bydliskom v členskom štáte možno v zásade žalovať len na súde tohto členského štátu (článok 2). Za určitých podmienok možno takúto osobu žalovať aj na súde iného členského štátu (odlišného od toho, v ktorom má bydlisko). Tieto podmienky sú uvedené v oddieloch 2 až 7 nariadenia, kde oddiel 2 upravuje osobitnú právomoc, oddiel 3 právomoc vo veciach poistenia, oddiel 4 právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv, oddiel 5 právomoc vo veciach individuálnych pracovných zmlúv, oddiel 6 výlučnú právomoc a oddiel 7 voľbu právomoci. V prípade výlučnej právomoci podľa čl. 22 nariadenia ide o právomoc bez ohľadu na bydlisko, a to v konaniach, ktorých predmetom sú vecné práva k nehnuteľnosti alebo nájom nehnuteľnosti, súdu členského štátu, v ktorom sa tento majetok nachádza. V prípade čl. 23 nariadenia postačí bydlisko aspoň jednej zo strán.

Vzhľadom na to, že v predmetnej veci žalovaný nemá bydlisko na území Slovenskej republiky, ale na území Nemeckej spolkové republiky, nemá slovenský súd právomoc na konanie a rozhodovanie v tejto veci. Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že v danej veci nejde o výlučnú právomoc v zmysle čl. 22 Brusel I, ani o právomoc vyplývajúcu z ustanovenia článku 24 Brusel I.

Správne prvostupňový súd konštatoval vychádzajúc z obsahu žaloby žalobkyne, že predmetom konania nie je vecné právo k nehnuteľnosti ani nájom nehnuteľnosti. Žalovaná sa voči žalovanému domáha peňažného plnenia, ktoré síce označuje ako nájomné, ale keďže nebola účastníčkou nájomnej zmluvy, na základe ktorej bolo žalovanému (ako prenajímateľovi) zo strany tretej osoby ako nájomcu poukazované nájomné, nemožno ňou uplatňované právo považovať za nájomné, resp. iné právo z nájomného vzťahu. Nájomný vzťah môže existovať len medzi účastníkmi nájomnej zmluvy. Spoluvlastník nehnuteľnosti, ktorý nie je účastníkom zmluvy o nájme k danej nehnuteľnosti nemá postavenie prenajímateľa, a teda mu nemôže len na základe faktického stavu, jeho statusu ako spoluvlastníka nehnuteľnosti, vzniknúť nárok na nájomné. V zmysle právnej úpravy nájomnej zmluvy má prenajímateľ právo na nájomné voči nájomcovi, právo na nájomné teda nevzniká medzi spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktorá sa ako predmet nájmu prenecháva na užívanie tretej osobe. V predmetnom konaní sa však žalovaná domáha peňažného plnenia voči žalovanému, nie voči osobe, ktorej ako nájomcovi žalovaný ako prenajímateľ prenechal nehnuteľnosť na užívanie. Z uvedeného je teda zrejmé, že predmetom konania nie je nájomné, nájom nehnuteľnosti.

Pokiaľ ide o odvolaní žalobkyne namietaný charakter uplatneného práva, tento súd prvého stupňa správne vyhodnotil ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti možno poukázať aj na názor Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku zo dňa 20.4.2005, sp. zn. 33 Odo 396/2004, v ktorom konštatoval, že: „uzavrel-li jeden ze spoluvlastníků bez souhlasu druhého spoluvlastníka

smlouvu, již umožnil třetí osobě užívat předmět spoluvlastnictví, není opomenutý spoluvlastník (ten, který nedal k užívání společné věci souhlas) legitimován požadovat po této třetí osobě vydání bezdůvodného obohacení, které jí užíváním předmětu spoluvlastnictví podle neplatné smlouvy vzniklo; je povolán požadovat vydání bezdůvodného obohacení pouze po druhém spoluvlastníku, a to v rozsahu, v němž svůj spoluvlastnický podíl nadužíval.“

Obdobne prvostupňový súd správne poznamenal, že k založeniu právomoci súdu SR v zmysle čl. 24 nariadenia nedošlo, nakoľko prvým úkonom žalovaného v konaní bolo podanie odporu, v ktorom namietal absenciu právomoci súdu vec prejednať. Žalovaný nemal možnosť namietat' nedostatok právomoci bez toho, aby sa vyjadril aj vo veci, nakoľko o konaní sa dozvedel až doručením EPR a v prípade nepodania odporu by tento EPR nadobudol právoplatnosť. Skutočnosť, že žalovaný (či už sám alebo prostredníctvom právneho zástupcu) sa zúčastnil iných konaní vedených na súde prvého stupňa, v ktorých si žalovaná uplatňovala obdobný nárok je bezpredmetná, nakoľko podmienky, podľa ktorých sa posudzuje právomoc je možné skúmať len na základe skutkových okolností vzťahujúcich sa na predmetné konanie.

Vzhľadom k tomu, že sudy Slovenskej republiky nemajú právomoc rozhodnúť o návrhu žalobkyne na priznanie bezdôvodného obohatenia, nemal súd prvého stupňa inú možnosť, ako konanie podľa § 104 ods. 1 O.s.p. zastaviť. V konaní s cudzím prvkom sa totiž právomoc slovenských súdov považuje za podmienku konania, ktorej nedostatok sa nedá odstrániť (veta prvá § 104 ods. 1 O.s.p.). Po rozhodnutí o zastavení konania nemôže slovenský súd vec postúpiť súdu v inom členskom štáte. Absencia právomoci slovenských súdov teda predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, ktorá bráni tomu, aby bola vec pred slovenským súdom prejednaná a rozhodnutá. Z tohto pohľadu potom nemožno uvažovať ani o tom, že sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

So zreteľom na všetky tieto dôvody odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Dôvodom takého rozhodnutia bolo, že žalobca v odvolacom konaní úspešný nebol a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Predmetné uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0. (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení novely vykonanej zákonom č. 33/2011 Z.z. účinným od 01.05.2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.